

ПРИКАЗКА ЗА СЛОНА, КИТА И ЗАЯКА

Тръгналъ единъ день Заю Баю да се разхожда край морето и видѣлъ да плува китъ. Заю се зачудилъ:

— Майчице, какво грамадно животно! Цѣлъ паракходъ! Хей, ела по-близо, искамъ да ти кажи нѣщо!

Китътъ доплувалъ до брѣга, а Заю му казалъ:

— Виждамъ голѣмъ и дебелъ си, но силата не е въ голѣмината, а въ ума. Ти ме гледашъ, че съмъ малъкъ, нали? А искашъ ли да се опитаме кой е по-силенъ?

Китътъ го изгледалъ и се засмѣлъ. А Заю Баю продължилъ:

— Ще донеса едно здраво вжже. Единия край ти ще вържешъ здраво за опашката си, а другия ще държа азъ и ще теглимъ. Обзалагамъ се, че ще те изтегля на сушата.

— Иди и донеси вжжето, мъничко, после ще видимъ другото, — отговорилъ китътъ.

Затичалъ се Заю Баю въ гората при слона и почналъ да се закача съ него:

— Великанска глава, а пъкъ съвсемъ малка опашчица! Азъ съмъ малъкъ, но ако се премѣримъ, обзалагамъ се, че ще бѣда по-силния.

Слонътъ го изгледалъ и почналъ да се смѣе. А Заю Баю му казалъ:

— Не се смѣй, а слушай какво ще ти кажа. Искашъ ли да се завържешъ съ едно вжже? Ти ще теглишъ единия му край, а азъ другия. Сигуренъ съмъ, че ще те довлѣка на морския брѣгъ като малка рибка.

— Дай вжжето, ще видимъ, — рекълъ слонътъ и грабналъ вжжето.

— Вържи се здраво, — рекълъ му Заю, — и когато ти извикамъ „хайде“, ще теглимъ.

Затичалъ следъ това Заю на морския брѣгъ и далъ другия край на вжжето на кита.

— Държъ и се вържи здраво, — извикалъ и на него Заю, — и като извикамъ „хайде“ — тегли! . . .